

ЕДИНЪ ОТЪ ТРИМАТА

Студътъ, Слънцето и Вѣтрътъ намислили да се поразходятъ по земята. Предрешили се като старци и поели направо презъ угаритѣ. Като повървѣли малко, съзрѣли единъ селянинъ да оре нивата си.

— Я да видимъ, тоя орачъ дали ще ни познае тѣй, както сме предрешени? — рекли си тѣ и се отправили къмъ него.

— Помози Богъ, синко, — поздравили го и тримата заедно. Орешъ ли, орешъ ли?

— Далъ Богъ добро на едина отъ трима ви, — отговорилъ селянина, бодналъ съ копралята воловетѣ си и натисналъ съ здрава ржка оралото.

Старцитѣ разбрали, че на селянина не му е до приказка, и си поели пжтя. Сами виждатъ — запролѣтява се, време е за работа.

Като повървѣли малко, Слънцето продумало на другаритѣ си.

— Чуденъ е, наистина, тоя човѣкъ: отвърна само на мене.

— Не, на мене отвърна, — рекълъ Студътъ. Азъ бѣхъ по-близо до него. Още е зима, и той не те е видѣлъ, както трѣбва.

— На мене, — настоялъ Вѣтра. Азъ го поздравихъ тѣй, че духнахъ чакъ въ пазвата му. Той си прибра салтамарката и я закопча.

— На мене! — натъртило Слънцето.

— На мене — озѣбилъ се Студътъ.

Малко останало да се скарать, но като се погледнали такива стари, бѣлобради и мждри хора, засрамили се отъ себе си. Тръгнали пакъ, но пжтьтъ не имъ спори: направятъ стѣпка напредъ и се обѣрнатъ къмъ селянина, направятъ две и се обѣрнатъ отново. А той оре и подвиква на воловетѣ си. Разбрали, най-сетне, че така нѣма да стигнатъ до никжде, па се върнали назадъ. Като се спрѣли до селянина, Слънцето го попитало:

— Ние, байно, и тримата помолихме Бога да ти помага въ оранъта.